

„Lidé často předpokládají, že gynekolog je ženských půvabů z práce přesycen a nechávají jej chladným. To má ovšem podobnou logiku, jako si myslet, že každý řezník bude vegetarián.“

Jsem prostě nejlepší

Bez obalu hovoří o příhodách ze sálu, rození v Tunisu, o ženách (i té vlastní)... Porodník Alexandr Barták je profesionál každým coulem se svérázným smyslem pro humor.

Nejraději kutím. Když se mi podaří kupříkladu svařit rošt, cítím se v tu chvíli jako opravdový, plnohodnotný a šťastný člověk. V pondělí pak mám ruce ještě od šmiru a barev a pacientky na mě koukají divně,“ poodkryvá Alexandr Barták (59), čím se zabývá ve svém volnu, a hned se zapaléním pokračuje o milované profesi: „Gynekologie je krásný obor. Sice se zabývá jenom ženami, a to většinou jen od pasu do půli stehén, ale zato jaksi komplexně,“ říká. „Bylo by pokrytectvím předstírat, že u muže ve volbě tak genderově vyznatého oboru nehrají svou roli i nějaké ty freudovské pudy.“

Ať tak, či tak, do jeho ordinace chodí pacientky s důvěrou. Ostatně mají důvod, doktor Barták o sobě na rovinu prohlašuje, že je nejlepší. Jakkoli arogantní by se to mohlo na první dojem zdát, když si to necháte vysvětlit, pochopíte, že je to na místě.

„Zní to divně, ale skutečně si myslím, že lékař musí být přesvědčený, že to dělá nejlíp. Lékařství totiž není věda. Vědec o sobě a svých závěrech musí pochybovat, aby je prověřoval, protože pak nemá tu jistotu, což je z něj cítit, a pak to dělá špatně.“ Nabízí se tedy otázka, zda si své čtyři děti přivedl na svět sám. Ano, ale mělo to háček:

Alexandrova manželka, s níž je již pětadvacet let, je porodní asistentka, což způsobilo i výměnu názorů na to, jak by vlastně vše mělo probíhat. „Neustále mi do toho mluvila. Proto při porodu posledních dětí, dvojčat, narozených nakonec císařským řezem, pro mne velké ulehčení představoval okamžik, kdy ji anesteziolog uspal,“ vypráví lékař s nadsázkou sobě vlastní. Nezapomene ale uvést, že jinak má jeho paní pochopení, i když občas není nadšená, když doma zvoní telefon s dotazy pacientek. „Zvláště těhotné bývají vyděšené a potřebují uklidnit. Tím spíš, že když svoje příznaky zadají do Googlu, dozvědí se strašlivé věci, a jsou pak na zhroucení,“ vysvětluje.

Zcela jinak pohlížejí na těhotenství v Africe, kde před lety působil. „Pracoval jsem tři ro-

ky v Tunisku, v oblasti, kam i místní lékaře přidělovali víceméně za trest. Považoval jsem to za jakousi téměř povinnou životní průpravu. Většina pacientek byla negramotných a většína rodila doma, do nemocnice se jich dostal jen zlomek, obvykle až v kritickém stavu. Tam se opravdu zachraňovaly životy dětí i matek.“

Lékař, který přivedl na svět i čtyři vlastní děti

Na závěr dává k lepšímu kuriozitu z oboru: „Patnáctileté děvče přivedli s tím, že má bolestivé měsíčky. Zdůrazňuji, že slečna přišla v džínách. Zapnutých. Vyšetřoval jsem ji a úplně jsem se lekl, protože jsem koukal na vlasatou kouli. Za 10 minut porodila kluka 3,60 kg. Lito mi bylo tatínka, který vyděšeně volal, že prý dceru odvezli do nemocnice, jestli to není nic vážného. Řekl jsem mu, že ne, že je dědečkem. Jak to rozdýchá, nevím.“ ■ M. O.